

HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ ÔM HẬN CHỐN CỬU TUYỀN

Tam Vô Vương kinh ngạc đồng loạt lên tiếng :
- Cái chi? Vong Hồ Tiên Tử?

Thích Đình Nhạn gật đầu :

- Đúng thế !

Luật Nhân Vương kinh hãi nói :

- Độc Phiến ở trong tay Phi Thiên Ma, e rằng Vong Hồ Tiên Tử có thể gặp dịp bất trắc. Vậy chúng ta hãy mau đi đến đó ngay !

Luật Nhân Vương vừa nói dứt lời, nhanh nhẹn lao người lên lướt thẳng về phía có tiếng quát tháo...

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một tiếng gào thảm thiết và một tiếng hự khô khan cùng một lúc vọng đến tai mọi người.

Khi Thích Đình Nhạn chạy đến nơi vào đưa mắt quét qua, thì không khỏi kinh hãi. Vì Phi Thiên Ma đã ngã lăn ra đất chết một cách thảm thiết. Một cây quạt màu đen lóng lánh cũng rớt nằm bên cạnh y.

Trong khi đó, Vong Hồ Tiên Tử cũng ngã lăn cách đó năm trượng. Sắc mặt của bà ta tái nhợt, máu tươi không ngớt từ miệng rỉ ra.

Luật Nhân Vương trông thấy thế, đôi mắt đỏ hoe, cất giọng tha thiết gọi :

- Mai muội...

Nghe thế, Thích Đình Nhạn mới chợt hiểu giữa Luật Nhân Vương và Vong Hồ Tiên Tử dường như có một mối tương quan không phải tầm thường. Vậy có lẽ tình cảm giữa họ đã vượt qua tình bạn chẳng?

Trong khi đó, Tá Thiên Vương và Hãm Địa Vương cũng từ từ gầm đầu xuống.

Luật Nhân Vương bước thẳng đến bên cạnh Vong Hồ Tiên Tử, rồi lại cất tiếng khẽ gọi :

- Mai muội !

Vong Hồ Tiên Tử khẽ mở đôi mắt, chú ý nhìn Luật Nhân Vương thực lâu. Và nơi hai khoé mắt của bà ta bỗng trào ra hai hạt lệ.

- Mai muội...

Vong Hồ Tiên Tử mỉm cười buồn bã :

- Tôi...nguy mất rồi ! Long ca...bốn mươi năm về trước anh đã phụ tôi... Nhưng tôi sẵn sàng tha thứ cho anh...!

Luật Nhân Vương bùi ngùi rơi lệ, nói chẳng nên lời.

- Đây là ý trời... Long ca, xin vĩnh biệt... Không ngờ bốn mươi năm sau, chúng ta lại được gặp mặt..., nhưng sự gặp gỡ của chúng ta...thực quá ngắn ngủi !

- Mai muội, Anh...có lỗi với em !

- Phải, anh...có lỗi với tôi... Anh chớ quên, là ngày hôm nay...tôi lại cứu các anh.

Hãm Địa Vương và Tá Thiên Vương cùng bước đến cạnh Vong Hồn Tiên Tử hạ giọng nói :

- Mai cô nương, chúng tôi đối với câu chuyện bốn mươi năm về trước rất lấy làm hối tiếc !

Vong Hồn Tiên Tử mỉm cười :

- Việc ấy đã qua rồi...

- Song, chúng tôi sẽ ân hận mãi mãi đối với việc không có cách nào cứu vãn ấy !

- Chớ nên như thế, đời người chẳng khác nào như một giấc mộng... Long ca, xin hẹn kiếp sau sẽ gặp...

Nói chưa dứt lời, chiếc đầu bà ta đã ngã ngang, chết hẳn.

Luật Nhân Vương cất giọng tha thiết kêu to :

- Mai muội...!

Liên đó ông cúi xuống ôm chặc lấy tử thi của Vong Hồn Tiên Tử oà lên khóc thét to.

Tá Thiên Vương và Hãm Địa Vương cũng đồng thời quỳ xuống, đôi mắt ngấn lệ, vô cùng đau đớn.

Thích Đình Nhạn cũng quỳ xuống theo. Chàng hiểu rằng, nếu hôm nay không có Vong Hồn Tiên Tử xả thân tương cứu, thì chàng cũng như Tam Võ Vương, A Mẫn đều chắc chắn bị thiệt mạng dưới tay của Phi Thiên Ma.

Chàng cũng hiểu rằng người ở trong Vọng Nguyệt Động chắc hẳn là Vong Hồn Tiên Tử. Bà ta sau khi hay tin Tam Võ Vương bị mất tích mới ra đi tìm kiếm như thế này.

Tình cảm giữa Vong Hồn Tiên Tử và Luật Nhân Vương rất sâu đậm. Đây là việc chàng hiểu được qua bề ngoài, chứ thực sự bên trong ra sao, chàng không hề biết cặn kẽ.

Nhưng dù sao, việc xả thân để cứu Tam Võ Vương và Vong Hồn Tiên Tử đã khiến cho chàng hết sức cảm động. Chàng quỳ xuống bên cạnh Vong Hồn Tiên Tử với tất cả lòng biết ơn chân thành.

Luật Nhân Vương khóc đau đớn nói :

- Mai muội... Xin nhớ kiếp sau anh sẽ đền đáp...

Dứt lời, Luật Nhân Vương bồng xác chết của Vong Hồn Tiên Tử bước lên thần thờ đi thẳng về phía trước. Cuối cùng ông ta đã chọn một nơi dưới gốc đại thụ an táng Vong Hồn Tiên Tử rất chu đáo.

Riêng Thích Đình Nhạn cũng mang xác chết của Hồ Nữ, tìm nơi mai táng đàng hoàn, rồi đứng cúi đầu trước mộ nàng tỏ lòng cảm kích.

A Mẫn bước đến trước mặt Thích Đình Nhạn, nói :

- Thích thiếu hiệp, tôi xin cáo lui !

Thích Đình Nhạn sững sốt hỏi :

- Cô...đi ngay bây giờ?

- Vâng !

Thích Đình Nhạn nói :

- Mẫn muội, có lý đâu em thực sự muốn giết chết cõi lòng của anh hay sao?

A Mẫn than dài, nói :

- Thích Đình Nhận, anh yêu em một cách chân thành hay sao?

- Phải, anh yêu em !

Nàng lắc đầu :

- Không, anh không thể quên em là một người con gái...!

- Không, Mẫn muội, chính em đang khinh bạc em ! Tại sao lại tự tạo cái khổ như thế?

Nàng cười nói :

- Cũng được, vậy anh hãy cho em suy nghĩ lại, rồi sau này em trả lời dứt khoát !

Nói dứt lời, nàng không chờ Thích Đình Nhận đáp lại, liền nhúng người vọt bay lên lướt nhẹ nhàng đi mất.

Thích Đình Nhận kêu lên :

- Tổng Soái đâu?

Luật Nhân Vương cất giọng buồn rầu :

- Có mặt đệ tử đây !

- Chúng ta nên đi là vừa !

Luật Nhân Vương gật đầu rồi cúi nhặt chiếc quạt Độc Phiến rơi trên đất, bước đi theo mọi người. Thích Đình Nhận liền quay lại hỏi Luật Nhân Vương :

- Này Tổng Soái...

- Có đệ tử đây !

- Tôi có thể hỏi ông một việc được chăng?

- Xin Môn chủ cứ hỏi !

- Giữa các ông và Phi Thiên Ma có mối cừ thù?

- Đúng thế, đây là mối thù bốn mươi năm về trước, và là một mối thù không thể quên được.

- Với tài nghệ của ba ông, thế tại sao lại...?

- Chúng tôi vì bị hấn đánh lừa, nên mới chịu để cho hấn bắt sống. Đệ tử làm chậm trễ việc lớn, vậy xin Môn chủ tha tội ấy cho !

- Đây là việc ngoài ý muốn, nào có tội tình chi? Tiện đây, tôi muốn hỏi ông một việc nữa, là giữa ông và Vong Hồn Tiên Tử có tình cảm sâu đậm lắm sao?

Luật Nhân Vương cất giọng thương tiếc :

- Phải, bà ấy với tôi là một đôi tình nhân. Bà ấy là sư muội của Hắc lão. Khi sư phụ của bà ấy chết đi, thì gởi gắm bà ấy cho Hắc lão !

Thích Đình Nhận mắt nhìn Hãm Địa Vương một lượt, thấy ông ta từ từ cuối gằm đầu xuống. Chàng gượng cười rồi lại hỏi :

- Thế mọi việc về sau đã diễn biến như thế nào?

Luật Nhân Vương buồn bã nói :

- Vong Hồn Tiên Tử lúc ấy đã có tình cảm với tôi rất nhiều, nên đối với ý kiến của sư phụ nàng, trong lòng không vui chút nào cả. Giữa lúc đó, con quỷ mặt xanh kia lại thừa cơ muốn chen vào cướp Vong Hồn Tiên Tử đi. Thế là Vong Hồn Tiên Tử

cùng một lúc bị đến ba người con trai tranh dành. Nàng rất khổ sở và bảo tôi dẫn nàng trốn đi, nhưng tôi chống lại ý định đó. Vì vậy, sau đó nàng bỏ ra đi mất biệt, và ba chúng tôi đã trở thành ba kẻ tử thù.

Thích Đình Nhạn gượng cười :

- Như vậy là ông đã phụ bà ấy !
- Phải, tôi đã phụ nàng !
- Giờ đây thì mọi việc đã qua rồi, vậy chúng ta hãy gấp rút trở về thôi. Chẳng rõ cuộc giao tranh giữa bản môn và Ngân Diện Hội tại Thiếu Lâm Tự kết quả ra sao?

Sau ba bốn ngày đường, họ mới về đến địa điểm Mê Hồn Cung. Thích Đình Nhạn được một môn nhân của Mê Hồn Cung dẫn đường đi thẳng vào địa điểm bí mật của cung này.

Bọn họ cùng đi vào một cánh rừng kín đáo, rồi đi qua Phong Sa Cốc, kế đó lại xuyên qua một vùng đá lởm chởm, quanh co khúc khuỷu, mới đến một khe núi.

Sau khi đi hết cái khe núi ấy, đã trông thấy nhà cửa lầu đài xinh đẹp thấp thoáng trước mắt.

Thương Hải Khách đã dẫn Vô Cực Tinh Quân, và Thích Thiết Hoa ra tận ngoài xa nghinh đón.

Thương Hải Khách quỳ xuống thi lễ :

- Đệ tử xin bái kiến ngọc giá của Môn chủ !
- Xin ông hãy đứng lên, chớ quá thủ lễ làm gì !

Thương Hải Khách cảm tạ đứng lên. Thích Đình Nhạn hỏi :

- Công việc ở Thiếu Lâm Tự như thế nào?

Thương Hải Khách lộ sắc buồn bã, lệ rơi đầm đề, im lặng thực lâu không nói chi cả. Thích Đình Nhạn trông thấy thế, đã đoán biết cuộc giao tranh tại Thiếu Lâm Tự chắc chắn Hồng Kỳ Môn đã bị thiệt hại nặng nề. Nếu chẳng thế, thì Thương Hải Khách đâu lại tỏ ra đau đớn như vậy.

Chàng hết sức hồi hộp, vội vàng hỏi :

- Mọi việc đã ra sao rồi?
- Xin Môn chủ hãy vào đại điện, rồi đệ tử sẽ trình rõ lại mọi việc !

Khi đã bước vào đại điện, chàng trông thấy nơi ấy bày trí rất khéo léo. Chàng bước thẳng đến đại điện ngồi yên xuống hỏi :

- Còn đệ tử của bản môn đâu, tại sao không thấy đến?

Thương Hải Khách nói :

- Bọn họ đều đang bị trọng thương cả...
- Cái chi...?

Thích Đình Nhạn từ trên chiếc ghế phủ da cạp kinh hoàng đứng phắt dậy hỏi :

- Bọn họ...đều bị thương cả rồi?

Thương Hải Khách nói :

- Đúng thế, ngoại trừ Hình Trưởng, Thích cô nương, Tiểu Ngưu Tử, tứ Hộ Giá, và một người nữa, còn thì tất cả đều bị trọng thương. Hiện giờ số người khỏe mạnh đều lo săn sóc bọn họ tại Dưỡng Thân Cung, nên không thể ra nghênh tiếp Môn chủ

về !

Thích Đình Nhạn nghe qua hết sức đau lòng, lệ tuôn ràn rụa, buồn rầu ngồi phịch xuống, nói :

- Hãy kể tỉ mỉ lại cho ta nghe về cuộc giao tranh đó !

Thương Hải Khách nói :

- Sau khi Môn chủ ra đi và sau khi đã đem Bắc Cực Hồ Tiên trùng trị đúng theo môn pháp, thì đệ tử ra lệnh cho Phó Tướng Thất Hải Thần Long chiêu tập toàn thể môn nhân lại, rồi chọn lấy một trăm năm mươi người trong số sáu trăm tám mươi bốn môn nhân, chia thành ba đội. Đội thứ nhất do Hình Trưởng xuất lĩnh, Phục Hổ Thiên Quân và Phi Long Kiếm Khách làm phó tướng. Đội thứ hai do Thích cô nương xuất lĩnh, Huyết Hồn Tử và Ngũ Long Chân Quân làm phó tướng. Đội thứ ba do Từ Cần xuất lĩnh, Hồ Tịnh và Phong Trần Cuồng Khách làm phó tướng. Ba đội người ngựa đó đồng chịu sự chỉ huy chung của Phó Tướng bản môn Thất Hải Thần Long.

Riêng đệ tử thì xuất lĩnh Huyết Kiệu Chủ Nhân, Tiểu Ngưu Tử, Thiên Tinh Lão Nhân, Thiên Sát Ma Nữ, và Địa Sát Ma Nữ để đến đó chỉ huy sát trận giao chiến.

Khi đến Thiếu Lâm Tự, thì Ngân Diện Hội cũng mang một trăm đệ tử đến, và một trận huyết chiến xảy ra...

Cuộc giao tranh ấy thực là kinh thiên động địa. Số đệ tử của Ngân Diện Hội sau một giờ giao chiến đã chết đi hai phần ba. Nhưng ngay lúc ấy Giang Tiểu Phân bỗng bất thần xuất hiện.

Thế là Phó Tướng Thất Hải Thần Long và số phó tướng của ba đội đều bị thương dưới tay của bà ta. Ngay lúc ấy ba con Hoạt Cường Thi lại tràn đến mở một cuộc sát phạt đẫm máu.

Lúc bấy giờ, đệ tử phái Thiếu Lâm cũng nhảy vào vòng chiến. Riêng đệ tử của Ngân Diện Hội chỉ còn sống sót lại mấy mươi người mà thôi. Thế là trong Thiếu Lâm Tự máu chảy thành sông, thầy chết thành núi. Nếu tình hình đó tiếp tục thêm ít lâu nữa thì bản môn tất sẽ bị hoàn toàn bị tiêu diệt. Nhưng rất may là đã có cứu tinh kịp thời đến nơi...

Thích Đình Nhạn sốt ruột buột miệng ngắt lời hỏi :

- Ai đã đến thế?

- Chính là Hải Vân Tiên Tử !

- Cô ấy...?

- Đúng vậy ! Sau khi có mặt cô ấy đánh nhau ác liệt với Giang Tiểu Phân, thì số đệ tử của Thiếu Lâm cũng liều chết tràn tới tử chiến với số đệ tử của Ngân Diện Hội. Do đó, chẳng mấy chốc phía Ngân Diện Hội chỉ còn sống sót độ mười mấy người. Tuy ba con Hoạt Cường Thi của họ không ai có thể chống đỡ nổi, nhưng nhìn qua thực trạng đó, Giang Tiểu Phân thấy rằng nếu kéo dài trận đánh thì tất cả môn nhân của Ngân Diện Hội đều bị mất mạng tại Thiếu Lâm Tự, nên bà ta đã hạ lệnh rút lui.

Thích Đình Nhạn lại sốt ruột hỏi :

- Còn Hải Vân Tiên Tử thì sao?

- Khi mọi việc xong xuôi, cô ấy lại bỏ ra đi !

Thích Đình Nhạn cảm thấy hết sức bùi ngùi. Đúng vậy, nếu lúc ấy mà không có Hải Vân Tiên Tử xuất hiện, hậu quả thực không ai tưởng tượng được.

Thích Đình Nhận nghiêng chắc đôi hàm răng nói :

- Thế người của bản môn bị chết hết cả bao nhiêu?
- Thừa tất cả sáu mươi một người !
- Còn bị thương bao nhiêu?
- Tất cả ba mươi bốn người !
- Thế còn bị thương dưới tay của Hoạt Cương Thi bao nhiêu?
- Tất cả mười lăm vị nhưng đệ tử đã giết chết cả rồi !
- Cái chi...?

- Đệ tử đã giết chết tất cả mười lăm vị môn nhân bị Ma Phong của Hoạt Cương Thi quét trúng. Đây là việc hoàn toàn vượt ra khỏi ý muốn của đệ tử...

- Tại sao ông lại dám giết chết môn nhân? Trước đây Hải Vân Tiên Tử đã hành động như vậy, nên bị tôi đuổi ra khỏi môn phái, vậy có lý đâu ông...?

- Đó là vì bất đắc dĩ.

- Ôi...thôi ! Nếu thế thì ta phải mời Hải Vân Tiên Tử trở về môn phái !

Thương Hải Khách nói :

- Đó mới là thượng sách !

Thích Đình Nhận lại hỏi :

- Còn đệ tử của phái Thiếu Lâm bị chết và bị thương bao nhiêu?
- Thừa, tất cả hai mươi một vị !

Thích Đình Nhận đau đớn nói :

- Thực không ngờ số thương vong của bản môn lại nặng nề như thế. Thiếu Lâm Tự nếu chẳng được bản môn trợ lực, tất đã bị tiêu diệt dưới tay của Ngân Điện Hội rồi...!

- Đúng thế ! Vị Chủ môn của phái Thiếu Lâm có vật này bảo đem về cho Môn chủ !

Vietkiem.com